

– a művészetelemzés boldogtalan paradoxona! – egyenes arányban nőnek az elemzés igazságainak erejével. Nincs boldog műelemzés! Kiáltunk így? Nem, csak hajtsuk meg (ám le is!) fejünk, töprengjünk el kicsit ezeken a ténytényezőken. Kényszerűségeken. Melyek a hajózni (elemezni) muszáj parancsa elé helyezik alkalmasint az élni (alkotni/vitázni) muszáj evidenciáját.

Ugyanakkor bízunk abban, hogy az ilyen kitűnő, tiszta fogalmazott és mögöttesen erős értéssel „szerveződött” művek, amilyen a Lengyel Andrásé is, jelentenek majd valamit (parányit!) úgy, hogy kevesebb legyen a kedv a „nálunk uralkodó” nagy irányok pusztá követése érdekében történő mű-alkotásra.

Végezetül hadd ismétljem meg: szívesen jutunk a számolásban, ha gyűjteni kezdjük, „kicédulázva”, hány irodalmi témakör-részletben ad Lengyel itt (nemcsak Kosztolányival kapcsolatban) alapismeretek szerzésére lehetőséget. Am én a nagy irányzatokon és a referencialításokon túl is a költői művek valamiféle „bódulatban történő” élvezeténél maradok meg, ha a hatásfok eszményiségére vágyom.

Ez a tudós és a költő örök kettőssége, ám a „költő”-hajós itt egyértelműen lenget lelkesen a „tudósnak”.

2001. januárjában

SIMONA TĂNĂSESCU